0-1 cu Dynamo Zagreb, pe teren propriu

PITEŞTENII,
SUB NIVELUL EVOLUȚIILOR ANTERIOARE

Avem motive de supărare, desigur, după meciul de duminică, de la Pitești.

Nu atît pentru că n-am obținut avantajul pe care l-am fi dorit, și care să ne dea șanse la calificarea în turul următor al „Cupei Orașelor Tîrguri", cît pentru faptul că **reprezentanții noștri ne-au decepționat ca manieră de joc.** Sigur, am fi dorit să trecem și de Dynamo Zagreb, după Sevilla și Toulouse (e un lucru firesc în întrecerea sportivă), dar nu era un secret pentru nimeni că adversarul pe care ni-l desemnaseră de astă-dată sorții era mult mai puternic decît cei anteriori, că acest dublu meci trebuia privit cu mai multă grijă.

Locul doi în campionatul iugoslav pe care-l ocupă Dynamo Zagreb, prezența în echipa oaspe a atîtor internaționali (unii, Skorici, Zambata, jucători de mare renume european), rezultatele obținute de echipa lui Zebeț, în ultimele săptămîni (printre care o victorie asupra liderului campionatului scoțian, Celtic, chiar la Glasgow), succesele sale anterioare în competițiile europene la care ia parte an de an, toate acestea se înscriau... amenințător pentru speranțele piteștene, pe cartea de vizită a iugoslavilor.

DINAMO PITEȘTI — DINAMO ZAGREB 0—1 (0—1)
TEREN : bun, puțin alunecos
SPECTATORI : 18 000
TIMP : frumos, soare
A MARCAT : Zambata (min. 17)
DINAMO PITEȘTI : Coman — Badea, Barbu, Ilie Stelian, Ivan — Prepurgel, Dobrin — Radu, Turcan, Naghi, Pop.
DYNAMO ZAGREB : Skorici — Blaskovici, Braun, Jukici — Brncici, Ramljak — Lamza, Mešici, Zambata, Guecmirtl, Rora.
RAPORT DE CORNERE : 14—2 pentru Dinamo Pitești
ȘUTURI LA POARTĂ : 19—9 pentru Dinamo Pitești.
ARBITRU : FRANZ MEYER (Austria), bun. Credem că n-a acordat 11 m. la faultul comis de Jukici asupra lui Radu, în ultimele secunde de joc, pentru că se întorsese cu fața spre centru, pregătindu-se să fluiere sfîrșitul partidei.

Dar, chiar în aceste condiții, dacă problema calificării se punea la modul ipotezelor celor mai favorabile, **cealaltă problemă, a unei victorii la Pitești, se punea la modul ipotezelor mai ușor tangibile.** Și felul cum a decurs jocul de duminică ne-a dovedit că aspirațiile la o victorie piteșteană nu erau exagerate. Dynamo Zagreb a jucat bine, la nivelul prestigiului său și al așteptărilor noastre, dar nu ni s-a părut imbatabil. Piteștenii au dominat mai mult, au avut destule ocazii de gol, i-au silit pe oaspeți să acorde corner după corner (în minutele 32—33, chiar patru consecutive !), cu toate acestea cei care au învins au fost iugoslavii.

O SCHEMĂ SIMPLISTĂ

Nu li se poate reproșa piteștenilor că n-ar fi jucat cu tragere de inimă, că n-ar fi depus, FIZIC, toate eforturile. Dimpotrivă. Dorința lor de victorie a fost evidentă pentru toată lumea, eforturile au fost considerabile, dăruirea în joc a celor mai mulți dintre ei e cea din urmă calitate care li se poate contesta. Dar cum poți „bate" o apărare ca cea a lui Dynamo Zagreb, cu jucători de clasa portarului Skorici, a lui Brncici și Blaskovici, **aruncînd invariabil mingile pe sus, de la mijlocul terenului sau de pe aripă, în marginea careului sau spre punctul de la 11 metri și... așteptînd o greșeală a adversarului ?** Greșeală pe care nu urmau s-o speculeze decît doi oameni care jucau în față, Țurcan și Naghi, și ei însă, mai puțin inspirați ca oricînd.

Această eroare tactică a piteștenilor s-a făcut remarcată în special în a doua parte a jocului. **Însetați de obținerea golului egalizator, piteștenii n-au mai avut răbdarea minimală a pregătirii cît de cît a acțiunilor lor de atac.** De cum intra în posesia mingii, Badea o trimitea lung, înalt spre poarta adversă, în mijlocul unei aglomerări de jucători care făcea aproape imposibilă însăși preluarea, darmite dezvoltarea în continuare a unei acțiuni clare ; Prepurgel încerca pase lungi, dar precipitate și, astfel, 50% imprecise ; Dobrin încerca să „bage" mingi la intercepție, mizînd — probabil — pe o mobilitate pe care, dacă la început o aveau, Țurcan și Naghi, epuizați de hărțuiala continuă cu apărarea adversă, și-au pierdut-o aproape total în final. Acest joc le-a convenit de minune oaspeților. **Echipă bine clădită, experimentală, trecută prin „purgatoriul" a zeci și zeci de meciuri asemănătoare în activitatea sa competițională internă, Dynamo Zagreb a acceptat cu nepăsare presiunea teritorială,** concedînd loviturile de colț cu o seninătate și încredere care ni l-au amintit pe Inter în meciurile de la Moscova, cu Torpedo, și de la Budapesta, cu Vasas.

Dar, trecînd peste această greșeală de orientare, trebuie să mai arătăm că **nici în ansamblu Dinamo Pitești nu s-a mai ridicat la nivelul jocului său din toamnă.** Echipa n-a pasat mai de loc în această întîlnire ; cum se spune, **„n-a făcut joc".** Carență vizibilă mai ales în atac, compartiment în care încercările de rezolvare individuală (Radu, Naghi, Țurcan) au eșuat, cu regularitate.

Jucătorii cei mai buni ai echipei în acest meci au fost **Ilie Stelian** (mai periculos pentru poarta adversă decît Naghi și Țurcan, la un loc !), **Barbu** (din păcate, înhibat spre sfîrșit de starea de nervozitate a echipei și care, pe el, în calitate de căpitan, trebuia să-l cuprindă cel mai puțin), **Ivan** și **Radu.** Ce am putea spune despre **Dobrin ?** Nimic altceva decît declarația ziaristului iugoslav **Mirko Jaksici** care ne spunea după meci : **„Nu pot spune că Dobrin nu mi-a plăcut ca jucător. Face lucruri frumoase, dar mă întreb cîte din acțiunile sale, plăcute publicului, au fost plăcute și... antrenorilor piteșteni ?..."**

CEEA CE SE CHEAMĂ „O ECHIPĂ SERIOASĂ"

Am văzut „la lucru" multe echipe de fotbal fruntașe ale campionatului iugoslav. În jocuri oficiale, amicale sau cînd au servit ca „sparring-partner" diverselor noastre reprezentative. Ei bine, niciodată nu ne-au dezamăgit. **Vecinilor noștri le place să joace fotbal și, oricînd și oriunde, îl joacă serios. Se respectă pe ei, publicul, adversarul, jocul de fotbal ca atare.**

Nu ne așteptam la altceva nici de la Dynamo Zagreb, mai ales că aveam imaginea acestei echipe dintr-o altă evoluție a sa la noi : meciul din „Cupa Cupelor", de la București, în care a învins pe Steaua cu 3—1. Ei bine, Dynamo Zagreb a jucat și duminică, la Pitești, ca o „echipă serioasă". Masivi, rapizi, buni tehnicieni, avînd un excelent orizont tactic, oaspeții au fost pe punctul de a marca de încă 2—3 ori în meciul de la Pitești, la capătul unor acțiuni bine lucrate. De altfel, în afara golului lui Zambata, ei au avut, la 0—0, o bară care ne-a dezvăluit din primul sfert de oră marile resurse ale echipei care aspiră anul acesta la titlul de campioană a Iugoslaviei. Dintr-un ansamblu a cărui omogenitate la nivel ridicat este prima caracteristică, iar tehnica individuală o condiție „sine qua non", **este greu să te relevi.** Au reușit totuși acest lucru unii jucători ca portarul **Skorici** (la Pitești a avut cîteva intervenții magistrale), apărătorul **Brncici,** extremele **Lamza** și **Rora,** vîrful de atac **Zambata.**

Ne-a plăcut, de asemenea, ținuta în teren a fotbaliștilor oaspeți. Calmul lor, disciplina în joc. Au privit golul marcat de ei, ca și fazele cele mai dificile în propriul careu, ca și victoria finală, fără nici un fel de manifestări temperamentale, fără „explozii" de nici o nuanță afectivă extremă.

Pe scurt, o echipă care a făcut bună impresie sub toate aspectele.

★

Vine acum returul, la Zagreb. La 1 martie.

Teoretic, avem șanse, dar — dacă am vrea să le exprimăm procentual — cifrele ar fi de ordinul unităților. Cînd ai pierdut acasă cu 1—0, e mai greu să te legeni în speranțele că vei învinge tu, în deplasare, același adversar...

In orice caz, această șansă teoretică există și fie-ne permis s-o materializăm cifric. Dinamo Pitești se poate califica printr-o victorie la două goluri sau prin orice scor la un gol diferență, afară de 1—0, caz în care, la Zagreb, s-ar juca prelungiri. **Dacă piteștenii înving cu 2—1, 3—2, 4—3 ș.a.m.d. ei se pot califica prin beneficiul regulamentului, care prevede dublarea golurilor marcate în deplasare. În situația unui 2—1 pentru Dinamo Pitești, scorul total ar fi de 4—3 pentru fotbaliștii noștri ; în caz de 3—2, scorul total ar deveni 6—4 etc.**

Acesta ar fi obiectivul nostru maximal.

Cel minimal s-ar putea exprima printr-un rezultat onorabil și un joc care să releve posibilitățile reale ale echipei piteștene, în orice caz superioare celor etalate duminică.

Dacă primul obiectiv ni se pare prea îndrăzneț, pe cel de-al doilea îl găsim la îndemînă.

Radu URZICEANU

Duel aerian între Naghi și Brncici

FOTBALIȘTII NOȘTRI SÎNT CAPABILI DE UN RANDAMENT MAI MARE!

de IOAN LUPAȘ vicepreședinte al Federației române de fotbal

CONSTATĂRI DUPĂ TURNEUL ÎN AMERICA DE SUD

Analizînd șirul faptelor legate de munca de selecție și alcătuire a viitoarei echipe olimpice (formația exactă se va cunoaște în preajma meciurilor de calificare) trebuie să recunoaștem că în etapa actuală s-a ajuns la un punct satisfăcător, „edificiul" fiind aproape de finisare. Ceea ce este însă de făcut în continuare reprezintă o parte deosebit de dificilă care se referă în primul rînd la jocul înaintării.

E adevărat că toți înaintașii care au jucat în turneul sud-american au avut momente cînd s-au comportat foarte bine. Dar una este să joci bine pe parcursul mai multor „secvențe" în timpul unui meci și alta este să ai o comportare constantă pe toată durata lui.

Din acest punct de vedere — dacă ne gîndim că evoluția înaintașilor respectivi n-a fost nici măcar constantă, necum ascendentă în cele cinci jocuri, atunci **aprecierea noastră că nici unul dintre cei 6 înaintași (Năsturescu, Frățilă, Dumitriu II, Ionescu, Moldoveanu sau Györfi) nu și-au putut cuceri un loc definitiv în atacul olimpicilor, va fi desigur socotită întemeiată.**

Doar Frățilă prin luciditatea sa și Moldoveanu în două partide, prin voință și forță, s-au detașat puțin de ceilalți parteneri.

Erorile tehnice sau tactice comise de cei mai mulți dintre ei, precum și faptul că în timpul jocului nu respectă cu fidelitate sarcinile date de către antrenor, acordîndu-și momente lungi de repaus după fiecare acțiune, demonstrează că pregătirea lor pentru importanta sarcină de viitor a echipei, nu este încă corespunzătoare sau că unii dintre ei supraapreciindu-și calitățile și rezervele, bat încă pasul pe loc ! Toți atacanții au comis greșeli de execuții tehnice.

— Györfi a luftat de la 5—6 m., într-un moment cînd poarta era părăsită.

— Ionescu a început jocul cu reprezentativa Uruguayului bine, apoi în celelalte partide a descrescut vizibil. In ultimul meci, ar fi putut înregistra un succes remarcabil în trei ocazii, dar, de la numai cîțiva metri a tras defectuos !

— Dumitriu II, aparent periculos, în tot ce a întreprins, pînă cînd adversarii au priceput cu ce fel de „arme" operează, căci el a driblat, fentînd cu sau fără eficiență absolut în toate ocaziile cînd a fost în posesia balonului.

— Frățilă a progresat mult față de sezonul trecut dobîndind o clarviziune în teren foarte utilă echipei. Șutează periculos la poartă însă mult prea rar față de ocaziile ce i se ivesc și are perioade lungi de lîncezeală în joc.

— Moldoveanu, dotat cu frumoase calități fizice, pe care însă nu le pune în valoare cu priceperea necesară. Sensibil, este ușor descumpănit de cele mai neînsemnate întîmplări din teren și care-l „scot" din ansamblul echipei. Invers, un succes neașteptat declanșează în el forțe admirabile și atunci este greu de ținut.

— Năsturescu, un om de echipă. Se angajează la un volum de muncă puțin obișnuit. Cea mai importantă parte a jocului și-o clădește pe ajutorul acordat apărării și de aceea contribuția lui în finalizarea atacului este minoră.

In general toți înaintașii lotului olimpic trec printre apărătorii adverși numai cu balonul și mai puțin fără el. Din această cauză, cu sau fără voia lor ei ușurează sarcina apărării adverse, înlesnindu-i o luptă corp la corp pe spații reduse.

La toate aceste lipsuri importante pentru progresul fotbaliștilor noștri se adaugă faptul că toți înaintașii olimpici (cu excepția unui singur caz cînd Moldoveanu a marcat un gol spectaculos cu capul), nu numai că nu strălucesc în jocul cu capul, dar nu ating nici măcar o pondere utilă, în contextul general al jocului.

Oare toate aceste lipsuri pot fi atribuite celor răspunzători de selecția jucătorilor sau cei mai mulți dintre acești tineri fotbaliști sînt satisfăcuți în mod exagerat de nivelul fotbalului pe care-l practică ?

Indiferent de comportarea atacului, toți înaintașii echipei (excepție Năsturescu), joacă fără să persevereze în acțiuni, cu o reținere, se poate spune chiar cu o comoditate nejustificată, generată poate de convingerea lor, fie că sînt titulari inamovibili, fie că acțiunile de selecție nu mai pot scoate la iveală și alți jucători valoroși.

Din acest punct de vedere este absolut necesară includerea în lot a unor noi atacanți, timp fiind suficient pentru integrarea lor.

Despre apărători se pot spune de rîndul acesta multe lucruri pozitive. Sînt însă și multe aspecte negative care ar fi trebuit nici să nu mai existe după o prezență de circa doi ani în lotul olimpic a multora dintre jucători. Astfel, viteza lui **Boc** este încă slabă și este greu să acopere totul numai prin plasamentul său bun și jocul cu capul, remarcabil de altfel. Toți ceilalți apărători : **Sătmăreanu, D. Nicolae, Deleanu, Lupescu,** se lasă ușor depășiți prin dribling, atacul lor la om fiind încă deficitar, suplinindu-l printr-un plasament corespunzător, generat în bună parte de alternarea jocului în zonă cu marcajul la om.

Cu toate aceste lipsuri, blocul defensiv constituie partea forte a echipei și reprezintă garanții serioase pentru viitor.

★

După bunele aprecieri primite de jucătorii noștri olimpici în turneul din America Latină, aceste rînduri au drept scop să-i readucă la realitate, pentru că returul campionatului nostru începe sub semnul unor obligații mult mai mari decît în alte primăveri, legate nu numai de jocurile importante ce le vom susține, ci și de constatarea că jucătorii români au arătat în multe rînduri că sînt capabili să evolueze la un nivel ridicat, dacă sînt bine pregătiți. Oare cîți dintre ei vor continua să se comporte și în campionat la nivelul atins, de pildă, în America de Sud ? Peste cîteva zile ei ne vor da primul răspuns !...